

Образац Извештаја о оцени докторске дисертације

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

Одлуком Наставно научног, односно Наставно уметничког већа Факултета од 07.06.2016. заведеног под бројем 89- II/4 именована је Комисију за оцenu докторске дисертације **Звездана Радојковића** за израду докторске дисертације „Третман кривичног дела силовања у правној теорији и пракси“ у саставу:

1. Митар Кокољ, редовни професор, председник Комисије
2. Зоран Павловић, ванредни професор, члан комисије и ментор и
3. Јелена Матијашевић Обрадовић, ванредни професор, члан Комисије.

II ОСНОВНИ ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ И ДИСЕРТАЦИЈИ

Име и презиме: Звездан Љубомир Радојковић,

Датум рођења: 06.08.1965. године у Панчеву,

Наслов и место одбрањеног магистарског рада: Нужна одбрана у кривичном праву.

Правни факултет за привреду и правосуђе, 2010

Област научног рада: Кривичноправна област

Листа објављених научних радова у научним часописима :

- Павловић, З. & Радојковић, З. (2016). Сексуално насиље у затворима. *Војно дело* 68(2), 72-83
- Радојковић, З. (2008). Насиље у породици. *Часопис за књижевност, уметност и друштвена питања*. 19,113-132.

Докторска дисертација мр Звездана Радојковића „Третман кривичног дела силовања у правној теорији и пракси“ има укупно 368 страна. Рад се састоји од 2 дела, 17 поглавља, 35 табела, 22 графикона слика, 213 референци и 1 прилог.

III ПРЕДМЕТ И ЦИЉ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

Према кандидату, предмет овог истраживања јесу кривична дела против полних слобода, док је циљ дефинсан као научно објашњење феноменолошких и етиолошких особености ове појаве, утврђивање карактеристика казнене политике, те анализа ставова лаика и професионацаца у контексту кривичноматеријалних и кривичнопроцесних одредби. Наведени предмет формулисан је с обзиром на важност анализираниг феномена, односно потребу сагледавања стварних потенцијала доступних правних механизма у погледу заштите од сексуалног насиља.

Надаље, с обзиром на чињеницу да су кривична дела против полних слобода статистички релативно учестала, са високом тамном бројком, планирана анализа доступних статистичких података, те узрока пресуда кривичних судова може се искористити у смеру формулисања *de lege ferenda* предлога могућих унапређења. Коначно,

овоме ће помоћи и анализа ставова јавности, а у односу на постојеће механизме заштите, те пројектоване превентивне идеје.

У односу на изнето задаци истраживања се могу дефинисати као:

а) Утврђивање феноменолошких особености кривичних дела силовања у Републици Србији, те утврђивање особености учиниоца и жртава кривичних дела против полних слобода

б) Утврђивање особености казнене политике према учиниоцима кривичних дела против полне слободе и кривичног дела силовања

в) Утврђивање ставова лаика и професионалаца у контексту позитивноправних решења кривичног законодавства, те предлога могућих унапређења.

IV ОСНОВНЕ ХИПОТЕЗЕ

Овај докторски рад има једну генералну и четири посебне хипотезе. Наведени оквир претпоставки формулисан је опажањем феноменолошких карактеристика ове врсте кривичних дела, те проблема у заштити жртава сексуалног насиља.

Генерална хипотеза – Кривична дела против полних слобода представљају континуиран и значајан друштвени проблем и феномен са којим се морамо континуирано бавити на свеобухватан начин у циљу правовремене и адекватне заштите свих грађана, а нарочито малолетних лица.

Генерална хипотеза претпоставља континуирану важност проблема заштите сексуалних слобода. У том смислу кандидат истиче премису сходно којој решавање датог проблема захтева мултидимензионално деловање свих друштвених субјеката у превентивном контексту.

Хипотеза 1. Кривична дела против полних слобода одржавају се константним у погледу учесталости извршења.

Опажајући феноменолошке аспекте кривичних дела против полних слобода кандидат претпоставља да је укупан број извршених кривичних дела обухваћених предметним заштитним објектом континуиран кроз време. Дата претпоставка укључује процену утицаја различитих посредујућих варијабли, а пре свега начињених законских измена и друштвених промена у периоду обухваћеном истраживањем.

Хипотеза 2. Казнена политика судова у поступцима који се тичу кривичних дела против полних слобода ограничена је на доње партиције запрећених казни.

Постављена хипотеза налази основу у бројним јавним расправама у којима се наглашава проблем криминалног рецидивизма сексуалних делинквената. Прихватајући претпоставку сходно којој казнена политика има важно генерално и специјално превентивно дејство, кандидат истиче да је блага казнена политика у директној вези са учесталошћу ове врсте кривичних дела.

Хипотеза 3. Потребно је изменити кривичноматеријалне одредбе у циљу остваривања вишег степена заштите полних слобода

Водећи се потребом потпуније заштите сексуалних слобода, кандидат претпоставља да кривичноматеријалне измене могу остварити постављени циљ. Ово се односи како на промену опсега постојећих инкриминација, тако и на строже постављање законом запрећених казни, те општих правних института.

Хипотеза 4. Постоји потреба ширег друштвеног ангажовања (социјалне службе, образовање, невладин сектор) са циљем спречавања и сузбијања кривичних дела против полних слобода

Прихватајући да је кривично дело силовања мултидимензионално условљена појава, кандидат претпоставља да се спречавање и сузбијање исте може остварити само синергетским деловањем различитих друштвених субјеката. Ово се односи заправо на мобилисање свих капацитета система образовања, социјалне заштите, здравства, невладиног сектора и других социјалних структура.

V МЕТОДОЛОГИЈА ИСТРАЖИВАЊА

Методологија истраживања укључила је мултидисциплинарни приступ, те интегрисање кривичноправних, криминолошких, пенолошких и у крајњој линији виктимолошких персепектива. Кандидат тако предметну област анализира применом аналитичког, аналитичко - синтетичког, дедуктивно-индуктивног, правно-догматског, компаративног и упоредноправног метода

Истраживачки део ове дисертације је подељен у два сегмента. Тако ће се првим делом представити статистичка анализа званичних података о учесталости и карактеристикама кривичних дела против полних слобода у Републици Србији, а посматрано у периоду од 2005. године до 2014.године. Наведени део истраживања односиће се на анализу показатеља феноменолошких карактеристика, те приказ броја пријављених извршиоца ових дела, затим броја оптужених, односно осуђених лица за овај деликт сексуалног насиља. Истим оквиром ће се указати на различитости у погледу старосних карактеристика извршилаца, оштећених, те карактеристике казнене политике.

Приликом ове анализе коришћени су доступни подаци Републичког завода за статистику Републике Србијеи Управе за аналитику, Сектора за аналитику, телекомуникационе и информационе технологије Министарства унутрашњих послова Републике Србије.

Други део истраживања односи се на анализу ставова професионалаца запослених у правосуђу, приватној адвокатској пракси, односно у полицији. Истраживање је укључило узорак од 120 испитаника при чему је дизајн студије предвидео три бројчано једнаке компаративне групе. Лица која су исказивала ставове анкетирани су у оквиру петнаест полцијских управа на нивоу Републике Србије, основних и виших судова, односно адвокатских канцеларија у четири града. Анкетирање је извршено током месеца марта, априла и маја 2016. године.

Поред наведеног емпиријског истраживања, овим радом биће обухваћена и квалитативни преглед нерепрезентативног узорка од 4 лица која су осуђена за кривична дела против полних слобода, а која су издржавала казну затвора у Казнено-поправном заводу у Сремској Митровици и Пожаревцу. Поред анализе доступне документације, прикупљени су подаци кроз интервју са самим осуђеним лицима, као и службеницима запосленим у Служби за третман.

Сегмент истраживања који се односи на утврђивање и анализу ставова

професионалаца спроведен је применом технике анкетирања. При томе сходно циљевима истраживачке студије формулисан и је упитник дизајниран у ове сврхе. Сам упитник је креиран по узору на сличне моделе, а који су коришћени у анализи ставова јавности и професионалаца у односу на феномен сексуалног насиља над децом, породичног насиља, те поједина законска решења. Сам садржај и структура упитника поред наведене аналогије потврђена је и у консултацији са професорима Правног факултета за привреду и правосуђе у Новом Саду, Правног факултета Универзитета у Београду, те професорима Криминалистичко полицијске академије.

Структура упитника подељена је на два сегмента. Први оквир подразумева ајтеме који се односе на социодемографске карактеристикаме испитаника, док други део садржи тридесет тврдњи на које су испитаници давали одговоре на тростепеној Ликертовј скали у распону од потпуног слагања, до потпуног неслагања.

Наведени сегмент ајтема који и представља централни део истраживања укључује неколико подобласти. Тако се у првом делу формулишу тврдње које се тичу опште перцепције проблема сексуалног насиља, затим тврдње које се тичу кривичноматеријалних одредби и бића кривичног дела силовања, тврдње које се односе на процесне аспекте у случајевима сексуалног насиља, тврдње које се тичу казнене политике и третмана сексуалних преступника и тврдње које се тичу ширих, социјалних интервенција у датом контексту. Поред наведеног методолошког приступа са испитаницима је обављен и полуструктурирани интервју, а ради допунске, квалитативне анализе ставова.

Прикупљени подаци су обрађени и анализирани применом компјутерског статистичког програма SPSS 19.0. У обради података примењен је квантитативни метод. При томе, коришћена је дескриптивна статистика и униварјантна анализа варијансе (ANOVA).

VI СТРУКТУРА И КРАТАК ОПИС САДРЖАЈА ПО ПОГЛАВЉИМА

Докторска дисертација „Третман кривичног дела силовања у правној теорији и пракси“ има укупно 368 страна и подељена је у два сегмента. Тако поред увода, рад садржи теоријски и истраживачки део. Напошетку радом је обухваћен и попис литературе који садржи 202 библиографске јединице, те већи број интернет извора.

Детаљнијом анализом структуре и садржаја рада, теоријски сегмент обухвата десет поглавља, укључујући: Друштвена реакција на силовање у различитим периодима развоја, Сексуални деликти у средњовековној Србији, Кривичноправни третман полних слобода у међународноправним изворима, Кривичноправни третман полних слобода у упоредном праву, Кривичноправни третман полних слобода у важећем законодавству Републике Србије, Кривично дело силовања у материјалном кривичном праву, Однос кривичног дела силовања и неких општинских института кривичног права, Кривичне санкције и казнена политика за кривично дело силовање, Закон о посебним мерама за спречавање вршења кривичних дела против полних слобода према малолетним лицима и Кривичнопроцесни аспекти и заштита полних слобода.

Уводни део рада пажњу посвећује општим питањима полних слобода, те прегледу криминолошких, виктимолошких, кривичноправних и педолошких проблема датог контекста. Поред прегледа закључака различитих аутора, уводни део рада уједно и мапира структуру целокупног докторског рада, упућујући на секвенцијални низ теоријске и емпијске анализе. Према је тема овог рада пре свега кривичноправна, аутор вешто обухвата и полазишта других дисциплина, упућујући на потребу системског и мултидисциплинарног решавања проблема сексуалног насиља.

Друго поглавље рада применом историјскоправног метода настоји да прикаже еволуцију друштвеног реаговања према учиниоцима ове врсте виоленције. Представљајући моделе првобитних заједница, Средњег и Новог века, аутор упућује на раст свести јавности о потреби заштите нарочито виктимогених група. Ипак, у истом контексту дати сегмент рада сведочи и о спорости, инертности друштва, као и родним стереотипима који су доста дуго оптретивали сегмент заштите полних слобода, а нарочито када су жене у улози жртве. Према је нормативни оквир представљен у овој теоријској елаборацији свакако данас застарео, детаљна анализа коју аутор представља чини значајан основ свих импликација и тешкоћа које су пратиле векове развоја заштите сексуалних слобода. Поред указивања на бројне проблеме додатне виктимизације жртава, наведени сегмент рада ипак носи и друге увиде. Тако пратећи трајекторију развоја кривичног третмана од приватне реакције у првобитним заједницама, до нормативне регулативе на нивоу кривичних закона, аутор упућује не само на развој правне сигурности жртава, већ и постављање строгих принципа начела легалитета према учиниоцима. У истом контексту упућује се и на еволуцију педолошких концепција, које од ретрибутивних, драконских, па и нехуманих поступања, улазе у оквире савремене науке о казнама и сврхе кривичних санкција.

Друго поглавље рада базира се на истој методологији, али се осврће на национални оквир легислативе. Аутор у отом смислу пажњу посвећује законским одредбама у Србији током средњег века, затим у периоду деветнаестог и почетком двадесетог века, као и у

савременим законским оквирма модерне државе. Поново упућујући на еволутивне аспекте третмана кривичног дела силовања у теорији и пракси, аутор пружа доста широко гледиште које полази већ првих писаних правних извора средњовековне Србије укључујући под овим Хиландарску повељу, повељу Стефана Немање из 1198/99 године, Жичка повељу, повељу Стефана Првовенчаног из 1220. године и друге.

Треће поглавље рада прихвата чињеницу да сексуално насиље представља појаву која надилази потребе националних оквира заштите. Чињеницом да је овај облик виоленције заступљен практично у свим друштвима, као и да у појединим формама потпада под транснационални, па и организовани криминалитет, аутор нарочиту пажњу посвећује међународноправним изворима правне заштите. Надаље, уважавајући закључке сходно којима сексуално насиље као жртве проналази различите особе, укључујући и децу, мушкарце, избеглице или ратом погођене особе, у овом поглављу се обухватно упућује на различитост међународноправних аката и регулативе. Ипак, са циљем економичности рада, аутор се опредељује за критичку анализу два документа укључујући Конвенцију Савета Европе о спречавању и борби против насиља над женама и насиља у породици, те Конвенција Савета Европе о заштити деце од сексуалног искоришћавања и сексуалног злостављања. Наведени документи одабрани су с обзиром на релевентност, те импликације садржаних предлога унапређења у кривичноматеријалном сегменту.

Четврто поглавље теоријског дела обухвата критичку анализу упоредноправних решења у заштити полних слобода. Дистингуирајући англосаксонско и континентално право, аутор пажњу посвећује кривичноправним решењима у САД, Великој Британији, Русији, Пољској, као и државама региона. У том смислу нарочито важним постављају се анализа кривичног закона у Хрватској као и БиХ. Наведено поглавље носи нарочит допринос раду, а с обзиром да сведочи о прилично хетерогеном односу према предметној појави. Ово се нарочито односи на сегмент казнене политике, који у поједним државама укључује смртну казну, казну доживотног затвора или меру хемијске кастрације. Преглед упоредноправних решења поставља се додатно значајнијим и у регионалним компаративним оквирима, те чињеници да су државе попут Хрватске већ чланице ЕУ. Тек тежња Републике Србије да постане део наведеног оквира, као и потреба усклађивања законске регулативе, свакако у том смислу налази основ управо у сагледавању постојећих упоредних решења.

Пето поглавље докторског рада укључује анализу националног легислативног оквира у контексту третмана полних слобода. Осим општих разматрања о полним слободама и моралау, наведени део укључује детаљну анализу кривичних дела обухваћених предметним заштитним објектом. Тако аутор пажњу посвећује кривичним делима: обљуба над немоћним лицем, обљуба са дететом, обљуба злоупотребом положаја, недозвољене полне радње, подвођење и омогућавање вршења полног односа, поседовање у вршењу проституције, приказивање прибављање и поседовање порнографских материјала и искоришћавање малолетног лица за порнографију, навођење малолетног лица на присуствовање полним радњама, као и искоришћавање рачунарске мреже или комуникације другим техничким средствима извршеа кривичних дела против полне слободе према малолетном лицу.

Поред обухватности критичке анализе коју аутор представља, наведени сегмент поставља се важним, с обзиром да указује на динамичност потреба кривичноправне заштите у наведеном сегменту. Измене Кривичног законика које су начињене 2009.године, а пре свега у сегменту проширивања оквира инкриминација, чине се важним покушајем подизања стандарда заштите полних слобода.

Шесто поглавље теоријског дела рада обухвата кривичноматеријалну анализу регулативе кривичног дела силовања. Тако се аутор детаљно бави питањима обележјима и елементима кривичног дела силовања, одређењем бића и правне природе силовања, као и дефинисањем заштитног објекта и објекта радње. Надаље, упућујући на постојање разичитих облика овог кривичног дела, аутор анализира парцијално појединачне сегменте попут обљубе или са њом изједначеним чином, принуде или отпора пасивног субјекта. Упућујући на различита правна тумачења и импликације, аутор критички се критички односи према одређењу радње предметног кривичног дела, последицама, те идентификовању субјеката у истом контексту. Да је наведени оквир од нарочите важности сведочи и праћење свих законских измена, те упућивање на превазилажење родног концепта силовања, као и ограничања која се тичу сексуалног насиља у браку. Управо у том смислу, у овом поглављу пажња се посвећује својствима пасивног субјекта, те кривици учиниоца.

Седмо поглавље докторског рада анализира однос кривичног дела силовања и неких општих института кривичног права. Аутор тако нарочито анализира елементе покушаја, односно свршеног и несвршеног кривичног дела, као и добровољног одустајка од покушаја силовања. Анализа општих института од нарочите је важности. Ово се при томе не односи само на логику права и теоријски ниво интерпретације, већ управо чини виталне одразе на кривичноправну праксу. Поред наведених елемената, аутор у предметном поглављу анализира и проблеме извршења кривичног дела силовања од стране више учиниоца, као и стицаја силовања и других кривичних дела. Питање односа са општим правним институтима анализирано је и кроз контекст постојања стварне заблуде, те оквира нужне одбране код силовања.

Осмо поглавље докторског рада обухвата анализу кривичних санкција и казнене политике у контексту извршења кривичног дела силовања. Дати оквир тако пажњу посвећује основним сегментима општег дела кривичног права, а пре свега у димензији законског одређења казне, примене олакшавајућих и отежавајућих околности, као и ублажавања и ослобађања од казне. При томе, дати преглед законског оквира носи виталне импликације у контексту каснијег емпиријског сегмента, те врло проблематичне оцене казнене политике према учиниоцима кривичних дела сексуалне природе.

Девето поглавље теоријског дела посебну пажњу посвећује Закону о посебним мерама за спречавање вршења кривичних дела против полних слобода према малолетним лицима. Наиме, дати закон као *lex specialis* представља покушај унапређења заштите полних слобода малолетних лица у Републици Србији, а који је уведен након случајева бруталних силовања и убистава деце код нас. Премда је аутор сагласан са интенцијом законодавца у погледу потребе подизања стандарда заштите најмлађих, у наведеном делу пружа се критички осврт на постојећи законски концепт, те упућује на мањкавости

појединих решења. Ово се пре свега односи на проблем раскорка између прописаног и реално остваривог нивоа заштите, као и номотехнички непотпуних решења.

Десети део теоријског сегмента докторског рада обухвата неке кривичнопроцесне проблеме у контексту кривичног дела силовања. Кандидат тако обухватно анализира проблеме почевши од пријављивања извршења, предистражних и истражних радњи, па све до окончања кривичног поступка. Поред анализе овлашћења полиције као субјекта који налази значајну улогу у прикупљању свих виталних информација о учињеном делу и потенцијалном учиниоцу, аутор анализира проблеме кривичноправног третмана осумњиченог и оштећених. Тек нарочита пажња посвећује се практичним моделима заштите жртава, при чему аутор интегрише национална и упоредноправна решења. Наведени сегмент од нарочите је важности јер заокружује анализу предметне области укључујући у крајањој линији виктимолошку перспективу.

Други део докторске дисертације обухвата два истраживачка сегмента. Поред дефинисања предмета, циља и задатака рада, кандидат презентује постављене хипотезе, као и саму методологију рада. Надаље, представљајући добијене резултате у два сегмента, кандидат упућује на специфичну трајекторију смањивања учесталости пријављених случајева силовања Републици Србији, као и смањивања учесталости броја подигнутих оптужница по датом основу. Надаље, аутор упућује на специфичне старосне карактеристике учинилаца, али и жртава, нарочито наглашавајући важност резултата сходно којима се малолетна лица јављају у обе категорије. Поред наведеног, аутор даје и важне закључке у погледу неуједначене методологије праћења овог феномена, те ограничених могућности зајкључивања.

Са циљем допуне презентованих података аутор у раду даје и квалитативни преглед четири случаја, односно четири лица осуђена по основу извршења кривичног дела силовања. Интегришући еклектички приступ аутор добро манипулише пенолошким, криминолошким, па и психолошким знањима постављајући јасне импликације о хетерогености феноменологије, етиологије предметне појаве, као и потреба друштвеног инволвирања.

Други истраживачки сегмент носи обухватну анализу ставова професионалаца ангажованих у полицији, приватној адвокатској пракси и тужлаштвима, односно кривичним судовима у Србији. Дати резултати сегментирани су у неколико области. Тако осим перципирања важности проблематике нарушавања сексуалних слобода, истим делом упућује се на неуједначност ставова по виталним питањима организације кривичноправног третмана. Представљајући резултате ставова на више од двадесетипет тврдњи, аутор се дотиче како кривичноматеријалних, тако и кривичнопроцесних питања. Ипак, сумарни закључак истраживања базира се на тези да кривично право не може бити примарни и иницијални, већ терминални алат друштвеног реаговања. Тек обухватним превентивним деловањем и ангажовањем свих социјалних ресурса могуће је деловати ефективно у смеру сузбијања и спречавања кривичних дела против полних слобода. Као *de lege ferenda* предлог у овом смислу дефинише се и увођење прилагођених мера безбедности психијатријског карактера за учиниоце кривичних дела против полних слобода, те обавеза осмишљавања и имплементирања ефективни модела пенолошког третмана.

VII ОСТВАРЕНИ РЕЗУЛТАТИ И НАУЧНИ ДОПРИНОС

У првом реду научни допринос докторске дисертације мр Звездана Радојковића „Третман кривичног дела силовања у правној теорији и пракси“ огледа се у обухватности анализе потреба друштвеног реаговања, а у контексту заштите полних слобода. Предметна докторска дисертација олакшава критичку анализу кривичноматеријалне и кривичнопроцесне материје, уз формулисање јасних импликација у смеру унапређења националне легислативе. Надаље, овај рад поред теоријског, логичког приступа формулише јасан емпиријски основ закључивања. При томе ово се односи како на представљање свих релевантних феноменолошких аспеката кривичног дела силовања, тако и анализе ставова професионалаца о потребама и могућностима кривичноправног третмана у предметном сегменту. Научни и друштвени допринос докторске дисертације огледа се и у актуелности теме у конкретном друштвеном тренутку када је питање заштите полних слобода нарочито акцентовано, те у понуђеним практичним решењима друштвеног инволвирања.

VIII ЗАКЉУЧАК КОМИСИЈЕ

На основу разматрања укупне садржине дисертације, коришћене научне методологије и квалитета и научне релевантности закључака, Комисија сматра да докторска дисертација мр Звездана Радојковића „Третман кривичног дела силовања у правној теорији и пракси“ заслужује позитивну оцену. Комисија констатује да је текст предметне докторске дисертације пре стављања на увид јавности прошао детекцију плагијаризма (присвајање идеја, метода или писаних речи других, без указивања на аутора, с намером да буду приказани као оригинално дело), и да ментор кандидата има потврду да рад нема више од 8% преузетог текста (извештај CEON-а). Надаље, Комисија констатује да је урађена докторска дисертација у складу са пријавом и образложењем теме докторске дисертације, односно пројекта који је одобрен. Представљени рад даје значајан научни и друштвени допринос сагледавању и решавању проблема полних слобода у Републици Србији. Из приказа садржине докторске дисертације произлази да је кандидат расправљао о свим важнијим питањима која се могу поставити у тумачењу и примени закона који се тичу кривичног дела силовања. У истраживању овог института успешно је користио више научних метода (аналитички, аналитичко синтетички, дедуктивно-индуктивни, правно-догматски, компаративни и упоредноправни метод). Додатно, аутор представља обухватно двосегментно истраживање које пружа непосредни увид у феноменолошке особености проблема, имплицитни увид у етиолошке димензије, те јасне поставке сегмента друштвене реакције. Вредност ове докторске дисертације отуда превазилази уобичајене критичке анализе законског текста, а с обзиром да интегрише шири друштвени контекст, а нарочито криминолошке, виктимолошке и пенолошке перспективе. Управо инсистирањем на мултидисциплинарном приступу, аутор отвара и нова поглавља стручне и научне расправе са захтевом ширег друштвеног решавања предметног проблема. Добре особине овог рада утицале су да оценимо да докторска дисертација мр Звездана Радојковића

„Третман кривичног дела силовања у правној теорији и пракси“ представља самостално научно дело и допринос науци у области кривичног права и криминологије. Сходно томе, комисија једногалсно предлаже Научно-наставном већу Факултета за европске правно-политичке студије у Новом Саду, Универзитета EDUCONS

да донесе одлуку:

1. да се рад мр Звездана Радојковића „Третман кривичног дела силовања у правној теорији и пракси“ прихвати као докторска дисертација подобна за јавну одбрану.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

1. Митар Кокољ, редовни професор, Факултет за европске правно-политичке студије Нови Сад, председник Комисије,

2. Зоран Павловић, ванредни професор, Правни факултет за привреду и правосуђе, Нови Сад, ментор и члан комисије,

3. Јелена Матијашевић Обрадовић, ванредни професор, Правни факултет за привреду и правосуђе, Нови Сад, члан Комисије.